

Lütfen Benim Yerime Gülüm'seyin

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 25 Eylül 2019

Sözcüklerin oktavi yok ve bir meşrebi de: sadece öykündüğüm hayatları beyan ediyorum girdiğim düş perhizinde.

Akmıyor çatısı ömrün çünkü bu, bir ömür olamaz bağdaş kurduğum yaralı aksanlarda sudan sebeplerle de çarmıha gerilmedim üstelik insanların suretine düşen bir gölge olduğumu hep inkâr ettim.

Bu gün rengim, meylettiğim dumanlı dağlardan inen bir çığın yuvarladığı çığığıma denk ve akasyalar asla açmayacak ben ki bir gül bahçesinde serpildim de büyüdüm ve sonram illegal, yetim bir düş.

Sığlara sığmadı da düşlerim ve aşk bildiğim her hüznü masal kendimce sevip gelin güvey olduğum metruk bir hikâyenin olmayan cümlesiyim.

Olmadığım kadar onuruma dokunan.

Olduramadığım her mutluluğu yarınlara asla miras bırakamayacağım.

Ölümlü olmasını dilediğim acılarımla meşhure bir o kadar müptela ve devasa çığıklarda iki büklüm olmadan beyitlerim ben aslında ehli beyit bir sevdanın izini sürdürdüm bir ömür.

Katedrali üzünçlerin ve sarhoş coğrafyaların aslı kaldığı bir müridim adeta; infilak etmekten geri duramadığım ve tüm güzellikleri bir asır evvel ellerimle ittiğim.

Sözcükler çok cılız bazen ve cimbızla ayıklamaktan da sıkıldım sanrı b/atağında sonlanan bir masalın figüranı olmaktan da geri duramadığım.

Kulpu olmayan acıların cezvesinde köpüklü filan da değil savurduğum sözcükler ve yetimliğin değil öksüz olma ihtimalinin üşüttüğü.

Gönül pınarında kuruyan şiirlerim var; yazıp yazıp yırttığım nice hikâyeye misafir olan gözyaşlarımla tutduğum kırık dalın da bir çekim gücü var belki de çekincelerimi astığım bir satır aralığında bir yatır meziyetinde yüreğimdiki kible.

Suskuların nazarında bir imgenin de terk edilmişliği ve mağdur göğün kanatlarına astığım bayrak gibi içimdeki memleket aslında ölümün iktidarda olduğu ve büyük ihtimalle kundaklanan mutluluğa da satırlar adayın bir ağdalı sözcük zinciri ve mağlup gelmenin bitmeyen hikâyelerine talibim.

Koruyucu imgeler baş kaldırıp da.

Sözcükler bazen yavan kalıp sadece bağırarak istediğim ve tüm külfeti yokluğun az evvel yazdığım bir şiirin mısralarına yüklenmiş iken.

Tenimdeki beyazlık yüzüme yansırken ve de mahcubiyet belki de mağduriyetin sarkacı illa ki ekside takılı iken.

Göğün sağdııcı onca bulut ve zıt kutuplardan gelen o akım.

Karambola gitse de her yazdığım satır ben sadece mutluluk düşünüyorum koyu bir gökyüzünde asılı kalan sızıyı sonlandırmak ve gün yüzü görmekten imtina edermişçesine çekine çekine sevdiğim insanlar.

Düş pazarından aldığım her esvabı az evvel attım uçurumun dibine ve biliyorum ki onlarla yeniden keşişecek yolum ne de olsa bağınaz hükümlerde asılı bir sabıka kaydım var benim halk meclisinin belli zamanlarda toplanıp linç girişimine girdikleri.

Oysaki beyaz benim hüviyetim ve sükûnu dilerken ektiğim değil elendiğim bir curcuna sanrıların bozguna uğrattığı da bir manivela.

Belirsizlik saklı tinimde ve devasa bir rahmet kimi zaman hâsıl olan belki de bir kıyıma saniyeler kala eksik ettiğim dualarıma ret cevabı veren en kötüsünden yokluğun hicabı ve maruz kaldığım bunca esinti sayesinde içimi üşüten vecizeler.

Kılık kıyafet yönergesine aykırıyım çünkü siyahlardan bozma benim cesedim ki cesaret addedilen bir patavatsızlıkla yolum düştü yine kelimelere ve çoğunluğun umurunda olmadığımı bilsem de cahil cesareti ile yüklendiğim sözcükler.

İklimsiz kaldığım bir gün ve de ikbalsiz.

Sevecen bir sesle güne uyanmak varken...

Geceyi ve uykuyu bölen devşirme acılar ki mağduriyetin tekmili birden ve kaç fasılsa b/ölünmüşlüğüm.

Soytarı bir sesin muhatabı olmasam da üstüme alındığım her kinaye belli aralıklarla hicabın kapıyı çaldığı.

Karakaşına kara gözüne âşık olmadım da devranın ve sevdiğim kadar sevilmeceğimi bile bile

sevmekten de geri duramıyorum.

Külüstür bir yasin devasa köşesinde bir iç acıyım işte: aslında üçgenlerin defalarca b/ölündüğü ve şekli şemali olmayan cisimlerin bile hoş görü ile bağrına bastığı insanlara benim tepkim.

Karanlığın ricası ile yolum düştü yine bu beyaz sayfaya.

Ve Tanrının emri ile düşüverdim bir düş çukuruna.

Kelimelerden de yorgunum belki bir kelimedenden ziyade bölündüğüm hecelere benim kızgınlığım ve adımları bile söylemekten aciz insanlar topluluğuna hakkımı da helal etmediğim.

Sevecen bir kusurla geldim, dayandım kapına.

Sevdalı bir hece gibi gülümsedim rahmete ve evrene oysaki dikenlerimdi insanlara batan güllerin renginden çok çamurlu köküne göz dikip de kökünden koparılmak istendiğim oysaki o çamurun suyla gidiverdiğine kimseler ikna olmazken.

Kaybolduğum mu kaybettiklerim mi?

Ne fark eder bu saatten sonra ve neye yarar masumiyetin var olma savaşı belki de düzene ait olmadığının resmine talip benim kalemim ve insanların yüreğinden kovulmaktansa kendimi kendimden kovduğum.

Bir maruzat addedilen ve de m/eziyet ve şimdi kanlı canlı yapraklarımı ben koparıp savuruyorum gökyüzüne ve hiç olmadığım kadar da acımıyorum bile geride bıraktıklarına bir ben bile etmezken bunca yaralı mısra kaybolduğumu s/avunduğum da değil sadece yeni kayıplara artık dayanacak gücümün olmadığı.

Harfler çıldırmışken ve yolum harfler mezarlığına düşmüşken şu dünyadan bir harf daha eksilse ne değişecek ki?

Daha çok huzur ve daha az yakınma.

Bir harften başka neye denk düştümse ömür boyu ve ben gülüm'semeyi boynumun borcu bilmişken.

Lütfen benim yerime gülümseyin artık geride kalan üç beş gül yaprağını da acımasızca ezerken.